TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 21. janvārī*

Lieta C-444/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku* (Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 27. jūnijā un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 27. septembrī, maksātnespējas procedūrā, kas sākta pret

MG Probud Gdynia sp. zo.o.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs, kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Levits, E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], M. Ilešičs [*M. Ilešič*] un Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] (referents),

ģenerāladvokāts M. Pojarešs Maduru [*M. Poiares Maduro*],
sekretārs K. Malačeks [*K. Malaček*], administrators,

* Tiesvedības valoda — poļu.

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 18. jūnija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *MG Probud Gdynia sp. zo.o.* vārdā — A. Studziņskis [*A. Studziński*], *radca prawny*, un M. Žitnijs [*M. Żytny*], *aplikant radcowski trzeciego roku*,

— Polijas valdības vārdā — M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*] un K. Herma [*C. Herma*], kā arī A. Vicaka-Sločiņska [*A. Witczak-Słoczyńska*], pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [*M. Lumma*] un J. Kempere [*J. Kemper*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — Dž. Palmjēri [*G. Palmieri*], pārstāve, kurai palīdz V. Ferante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — S. Petrova [*S. Petrova*] un K. Mojcesoviča [*K. Mojzesowicz*], pārstāves,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt atsevišķus Padomes 2000. gada 29. maija Regulas (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām (OV L 160, 1. lpp.), kura grozīta ar Padomes 2005. gada 12. aprīļa Regulu (EK) Nr. 603/2005 (OV L 100, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula"), noteikumus.

2 Šis lūgums tika iesniegts procedūrā, kuru ierosināja Polijas par *MG Probud Gdynia sp. zo.o.* (turpmāk tekstā — "*MG Probud*") likvidāciju atbildīgais likvidators un kuras mērķis maksātnespējas masas labā ir atgūt šīs sabiedrības aktīvus, kuriem tika uzlikts arests Vācijā.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Regulas 3. pants, kura virsraksts ir "Starptautiskā piekritība", ir izteikts šādi:

"1. Tās dalībvalsts tiesas, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras. Sabiedrības vai juridiskas personas

gadījumā juridisko adresi uzskata par galveno interešu centru, ja nav pierādījumu pretējam.

2. Ja parādnieka galveno interešu centrs atrodas kādas dalībvalsts teritorijā, citas dalībvalsts tiesu piekritībā ir sākt maksātnespējas procedūras pret parādnieku tikai, ja šīs citas dalībvalsts teritorijā parādniekam pieder uzņēmums. Šīs procedūras attiecas tikai uz tiem parādnieka aktīviem, kas atrodas pēdējā minētā dalībvalstī.

[..]"

4 Regulas 4. pantā, kura virsraksts ir "Piemērojamie tiesību akti", ir paredzēts:

"1. Ja vien šajā regulā nav noteikts citādi, uz maksātnespējas procedūru un tās sekām attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā šāda procedūra ir sākta, turpmāk — "procedūras sākšanas valsts".

2. Procedūras sākšanas valsts tiesību akti paredz nosacījumus šādu procedūru sākšanai, to izpildei un izbeigšanai. Cita starpā tie nosaka:

a) pret kuriem parādniekiem var veikt maksātnespējas procedūras, ņemot vērā to statusu;

b) aktīvus, kas veido daļu no īpašuma un rīcību ar aktīviem, kurus ieguvis vai kuri pārgājuši parādnieka īpašumā pēc maksātnespējas procedūras sākšanas;

c) attiecīgās parādnieka un likvidatora pilnvaras;

[..]

f) maksātnespējas procedūru ietekmi uz procedūrām, ko uzsākuši individuāli kreditori, izņemot tiesvedībā esošas lietas;

[..]."

5 Saskaņā ar Regulas 5. panta 1. punktu "maksātnespējas procedūras sākšana neietekmē kreditoru vai trešo personu lietu tiesības attiecībā uz ķermeniskiem vai bezķermeniskiem, kustamiem vai nekustamiem aktīviem [..], kas pieder parādniekam un atrodas citas dalībvalsts teritorijā procedūras sākšanas laikā."

6 Regulas 10. pantā ir noteikts:

"Maksātnespējas procedūru sekas attiecībā uz darba līgumiem un attiecībām regulē vienīgi tās dalībvalsts tiesību akti, kas piemērojami darba līgumam."

7 Regulas II nodaļā, kuras virsraksts ir "Maksātnespēju procedūru atzīšana", 16. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Visus nolēmumus, kas sāk maksātnespējas procedūru, ko izdara dalībvalsts tiesa, kurai ir piekritība saskaņā ar 3. pantu, atzīst visās citās dalībvalstīs no brīža, kad tie stājas spēkā procedūras sākšanas valstī.

[..]"

8 Regulas 17. pantā, kura virsraksts ir "Atzīšanas sekas", ir noteikts:

"Nolēmumam, ar ko sāk 3. panta 1. punktā minēto procedūru bez turpmākām formalitātēm, ir tādas pašas sekas visās citās dalībvalstīs kā saskaņā ar tiesību aktiem procedūras sākšanas valstī, ja vien šajā regulā nav paredzēts citādi un ciktāl šajā citā dalībvalstī nav sākta 3. panta 2. punktā minētā procedūra.

[..]”

9 Regulas 18. pantā, kura virsraksts ir “Likvidatora pilnvaras”, ir paredzēts:

“1. Tādas tiesas ieceltais likvidators, kam ir piekritība saskaņā ar 3. panta 1. punktu, var īstenot citā dalībvalstī visas viņam uzticētās pilnvaras, kas viņam piešķirtas ar procedūras sākšanas valsts tiesību aktiem, ja šajā citā valstī nav sāktas citas maksātnespējas procedūras vai, gluži pretēji, nav veikti nodrošināšanas pasākumi pēc lūguma sākt maksātnespējas procedūru šajā valstī. Viņš, cita starpā, var pārvietot parādnieka aktīvus no tās dalībvalsts teritorijas, kurā tie atrodas, saskaņā ar 5. un 7. pantu.

[..]”

10 Regulas 25. pants ir izteikts šādi:

“1. Nolēmumus, ko sniegusi tiesa, kuras nolēmums par procedūras sākšanu ir atzīts saskaņā ar 16. pantu, un kas attiecas uz maksātnespējas procedūras norisi un izbeigšanu, kā arī šajā tiesā apstiprinātos mierizlīgumus atzīst bez turpmākām formalitātēm. Šādus nolēmumus izpilda saskaņā ar 31. līdz 51. pantu, (izņemot 34. panta 2. punktu, [1968. gada 27. septembra Briseles] Konvencijā [par piekritību un

nolēmumu izpildi civillietās un komerclietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.)], kurā grozījumi izdarīti ar pievienošanās konvencijām šai konvencijai [turpmāk tekstā — "Briseles konvencija"].

Pirmo apakšpunktu piemēro arī nolēmumiem, kas izriet tieši no maksātnespējas procedūrām un kas ir cieši saistīti ar tām, pat ja tos sniegusi cita tiesa.

Pirmo apakšpunktu piemēro arī nolēmumiem attiecībā uz nodrošināšanas pasākumiem, kas veikti pēc pieprasījuma sākt maksātnespējas procedūru.

2. Citu nolēmumu atzīšanu un izpildi, kas nav minēti 1. punktā, regulē 1. punktā minētā konvencija ar nosacījumu, ka šī konvencija ir piemērojama.

3. Dalībvalstīm nav pienākum[a] atzīt vai izpildīt 1. punktā minētos nolēmumus, kas ierobežo personisko brīvību vai pasta noslēpumu."

11 Saskaņā ar Regulas 26. pantu "visas dalībvalstis var atteikties atzīt citā dalībvalstī sāktas maksātnespējas procedūras vai izpildīt nolēmumus saistībā ar šādām procedūrām, ja šādas atzīšanas vai izpildīšanas sekas būtu nepārprotami pretrunā šīs valsts sabiedriskajai kārtībai, jo īpaši tās pamatprincipiem vai indivīda konstitucionālajām tiesībām un brīvībām".

Valsts tiesiskais regulējums

12 Polijā maksātnespējas procedūras regulē grozītais 2003. gada 28. februāra Likums par maksātnespēju un sanāciju (*Prawo upadłościowe i naprawcze*; 2003. gada *Dz. U.*, Nr. 60, 535. pozīcija).

13 Saskaņā ar minētā likuma 146. panta 1. un 2. punktu izpildes procedūra — vai nu tiesvedība, vai administratīvais process —, kas uzsākta pret parādnieku pirms paziņošanas par maksātnespēju, ir pilnībā apturama paziņošanas par maksātnespēju dienā, un neizmaksātā naudas summa, kura iegūta apturētas izpildes procedūras ietvaros, ir ieskaitāma [maksātnespējas] masā.

14 Atbilstoši minētā 146. panta 3. punktam tādi paši noteikumi ir piemērojami, ja nodrošinājuma piemērošanas procesā ir izsniegta garantija attiecībā uz parādnieka aktīviem.

15 Saskaņā ar tā paša 146. panta 4. punktu, ja ir sākta maksātnespējas procedūra, pret parādnieku vairs nevar ierosināt izpildes procedūras, kuras attiecas uz [maksātnespējas] masas aktīviem.

Pamata lietas fakti un prejudiciālie jautājumi

16 No lēmuma par prejudiciālo jautājumu uzdošanas izriet, ka *Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku* ar 2005. gada 9. jūnija lēmumu nolēma sākt maksātnespējas procedūru pret *MG Probud*, kas ir Polijā dibināts būvniecības jomā strādājošs uzņēmums, bet kas filiāles ietvaros veic būvniecības darbus Vācijā.

17 Pēc *Hauptzollamt Saarbrücken* (Zārbrikenes Galvenā muitas pārvalde) (Vācija) lūguma *Amtsgericht Saarbrücken* [Zārbrikenes pirmās instances tiesa] ar 2005. gada 11. jūnija lēmumu uzlika arestu bankā esošajiem minētā uzņēmuma aktīviem EUR 50 683,08 apmērā, kā arī apķīlāja šī uzņēmuma prasījumus pret Vācijas līgumpartneriem. Šie pasākumi tika veikti pēc tam, kad *Hauptzollamt Saarbrücken* bija ierosinājusi lietu pret *MG Probud* Vācijas filiāles direktoru, jo šo direktoru turēja aizdomās par tiesiskā regulējuma par darba ņēmēju norīkošanu neievērošanu saistībā ar to, ka viņš vairākiem darba ņēmējiem no Polijas nebija izmaksājis darba algu un nebija veicis sociālās iemaksas.

18 Sūdzība par šo lēmumu tika noraidīta ar *Landgericht Saarbrücken* [Zārbrikenes apgabaltiesas] 2005. gada 4. augusta rīkojumu. Sava nolēmuma pamatojumā šī tiesa cita starpā norādīja, ka, tā kā maksātnespējas procedūra tika uzsākta Polijā, pastāvot risks, ka *MG Probud* atbildīgās personas tuvākajā laikā izņems no konta un pārskaitīs uz Poliju nesamaksātās summas, lai Vācijas iestādēm tām nebūtu pieejas. *Landgericht Saarbrücken* uzskatīja, ka šīs procedūras, kura attiecās uz *MG Probud* aktīviem, sākšana netraucēja aresta uzlikšanu, kas tika izdarīta Vācijā. Saskaņā ar šīs tiesas teikto, citās dalībvalstīs sāktās maksātnespējas procedūras ir atzīstamas Vācijā, ja tās izpilda Regulas 1. panta 1. punktā minētās prasības un ja tās ir minētas šīs regulas A pielikumā ietvertajā sarakstā. Tomēr ar nolēmuma kopiju, kura bijusi pievienota prasības pieteikumam, nav bijis iespējams izvērtēt, vai patiešām runa bija par Polijā sāktu maksātnespējas procedūru, kura atzīstama Vācijā saskaņā ar šo A pielikumu.

19 Maksātnespējas procedūras ietvaros *Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku* šaubās par Vācijas iestāžu uzlikto arestu tiesiskumu, jo saskaņā ar Polijas tiesībām, kas ir maksātnespējas procedūrā piemērojamās tiesības sakarā ar to, ka Polijas Republika ir šīs procedūras sākšanas valsts, nav pieļaujama šādu arestu uzlikšana pēc paziņošanas par uzņēmuma maksātnespēju.

20 Šajos apstākļos *Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai, ņemot vērā [..] Regulas [..] 3., 4., 16., 17. un 25. pantu, proti, ņemot vērā noteikumus par procedūras sākšanas valsts tiesas jurisdikciju, šai prāvai piemērojamajām tiesībām, kā arī maksātnespējas procedūras atzīšanas nosacījumiem un iedarbību, šajā gadījumā, ciktāl nav izpildīti šīs regulas 5. un 10. panta piemērošanas nosacījumi, dalībvalsts administrācijas iestādēm ir tiesības uzlikt arestu uzņēmēja bankas kontā esošajiem aktīviem pēc tam, kad citā dalībvalstī šis uzņēmējs ir atzīts par maksātnespējīgu (ir īstenota aresta uzlikšana īpašumam), neievērojot procedūras sākšanas valsts tiesības (Regulas [..] 4. pants)?

2) Vai, ņemot vērā [..] Regulas [..] 25. panta 1. un nākamos punktus, tās dalībvalsts iestādes, kurā netika uzsākta sekundārā maksātnespējas procedūra, bet kurai saskaņā ar 16. pantu ir pienākums atzīt maksātnespējas procedūru, drīkst, atsaucoties uz valsts tiesību normām, atteikties saskaņā ar Briseles konvencijas [..] 31.–51. pantu atzīt procedūras sākšanas valsts pieņemtos nolēmumus par maksātnespējas procedūras norisi un izbeigšanu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

21 Uzdodot jautājumus, kuri izskatāmi kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tādā gadījumā, kāds ir pamata lietā, pēc dalībvalstī sāktas galvenās maksātnespējas procedūras citas dalībvalsts kompetentās iestādes saskaņā ar tās tiesībām var, pirmkārt, uzlikt arestu par maksātnespējīgu atzīta parādnieka aktīviem, kuri atrodas šīs pēdējās

minētās dalībvalsts teritorijā, un, otrkārt, atteikties atzīt un — vajadzības gadījumā — izpildīt nolēmumus par pirmajā minētajā dalībvalstī sāktas maksātnespējas procedūras norisi un izbeigšanu.

22 Lai atbildētu uz šādi pārformulētajiem jautājumiem, jāatgādina, ka Regulas 3. pantā ir paredzētas divu veidu maksātnespējas procedūras. Atbilstoši šī panta 1. punktam dalībvalsts, kuras teritorijā atrodas parādnieka galveno interešu centrs, kompetentās tiesas sāktajai maksātnespējas procedūrai, sauktai par "galveno maksātnespējas procedūru", ir vispārēja iedarbība, jo tā attiecas uz tiem parādnieka aktīviem, kuri atrodas visās tajās dalībvalstīs, kurās ir piemērojama Regula. Ja vēlāk procedūru atbilstoši šī panta 2. punktam var sākt tās dalībvalsts, kurā parādniekam ir uzņēmums, kompetentā tiesa, šīs procedūras, sauktas par "sekundāro maksātnespējas procedūru", iedarbība aprobežojas ar tiem parādnieka aktīviem, kuri atrodas šīs pēdējās minētās valsts teritorijā (skat. 2006. gada 2. maija spriedumu lietā C-341/04 *Eurofood IFSC*, Krājums, I-3813. lpp., 28. punkts).

23 Galvenās maksātnespējas procedūras vispārēja piemērojamība ietekmē arī likvidatora pilnvaras, jo saskaņā ar Regulas 18. panta 1. punktu tādas tiesas ieceltais likvidators, kurai ir piekritība saskaņā ar 3. panta 1. punktu, var īstenot citā dalībvalstī visas viņam uzticētās pilnvaras, ja šajā citā valstī nav sāktas citas maksātnespējas procedūras.

24 No tā izriet, ka tas vien, ka ir sākta sekundārā maksātnespējas procedūra, var ierobežot galvenās maksātnespējas procedūras vispārēju piemērošanu.

25 Turklāt saskaņā ar Regulas 4. panta 1. punktu piekritīgās tiesas noteikšanai ir jānosaka piemērojamās tiesības. Gan attiecībā uz galveno maksātnespējas procedūru, gan sekundāro maksātnespējas procedūru uz maksātnespējas procedūru un tās sekām

attiecas tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā ir sākta procedūra, sauktu par "procedūras sākšanas valsti". Šajā sakarā Regulas 4. panta 2. punktā ir minēts neizsmeļošs tādu dažādu procedūras aspektu uzskaitījums, kurus regulē procedūras sākšanas valsts tiesību akti, tostarp b) apakšpunktā — aktīvi, kas veido daļu no īpašuma, c) apakšpunktā — attiecīgās parādnieka un likvidatora pilnvaras, kā arī f) apakšpunktā — maksātnespējas procedūru ietekme uz procedūrām, ko uzsākuši individuāli kreditori.

26 Turklāt, lasot kopā Regulas 16. panta 1. punktu un 17. panta 1. punktu, izriet, ka nolēmums par maksātnespējas procedūras sākšanu vienā dalībvalstī tiek atzīts visās citās dalībvalstīs no brīža, kad tas ir spēkā procedūras sākšanas valstī, un šim nolēmumam bez turpmākām formalitātēm ir tādas pašas sekas visās citās dalībvalstīs kā saskaņā ar tiesību aktiem procedūras sākšanas valstī. Saskaņā ar Regulas 25. pantu citu nolēmumu, kuri nav nolēmumi par maksātnespējas procedūras sākšanu, atzīšana arī notiek bez jebkādām formalitātēm.

27 Kā tas izriet no Regulas divdesmit otrā apsvēruma, tās 16. panta 1. punktā definētā prioritātes norma, kas noteic, ka dalībvalstī sāktā maksātnespējas procedūra tiek atzīta visās dalībvalstīs, tiklīdz tai rodas sekas procedūras sākšanas dalībvalstī, ir balstīta uz savstarpējas uzticēšanās principu (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 39. punkts).

28 Tieši šīs savstarpējās uzticēšanās rezultātā varēja ne tikai tikt ieviesta obligātā piekritības sistēma, kas ir jāievēro visām tiesām, kuras ietilpst Regulas piemērošanas jomā, bet arī atbilstoša dalībvalstu atteikšanās no to iekšējiem noteikumiem par nolēmumu, kas taisīti maksātnespējas procedūru ietvaros, atzīšanu un izpildi par labu vienkāršotai maksātnespējas procedūru ietvaros pieņemto nolēmumu atzīšanai un izpildei (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 40. punkts, kā arī pēc analoģijas attiecībā uz Briseles konvenciju 2003. gada 9. decembra spriedums lietā C-116/02 *Gasser*, *Recueil*, I-14693. lpp., 72. punkts, un 2004. gada 27. aprīļa spriedums lietā C-159/02 *Turner*, *Recueil*, I-3565. lpp., 24. punkts).

29 Šajā sakarā Tiesa ir precizējusi, ka šo savstarpējās uzticēšanās principu raksturo tas, ka tā dalībvalsts tiesa, kurā ir iesniegts pieteikums par galvenās maksātnespējas procedūras sākšanu, pārliecinās par savu piekritību, ņemot vērā Regulas 3. panta 1. punktu, proti, pārbauda, vai parādnieka galveno interešu centrs atrodas šajā dalībvalstī. Savukārt citu dalībvalstu tiesas atzīst nolēmumu, ar kuru sākta galvenā maksātnespējas procedūra, un tās nevar pārbaudīt pirmās tiesas sniegto vērtējumu par tās piekritību (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 41. un 42. punkts).

30 Attiecībā uz nolēmumu par maksātnespējas procedūru izpildi jānorāda, ka Regulā nav iekļauti īpaši noteikumi, bet tās 25. panta 1. punktā ir minēta izpildes sistēma, kura ieviesta ar Briseles konvencijas 31.–51. pantu, tomēr tajā nav minēti šajā konvencijā paredzētie neatzīšanas iemesli, lai ar tiem aizstātu savus neatzīšanas iemeslus.

31 Līdz ar to atbilstoši Regulas divdesmit otrajam apsvērumam, saskaņā ar kuru pēc iespējas jāsamazina iemesli nolēmumu neatzīšanai, šādi iemesli ir tikai divi.

32 Pirmkārt, saskaņā ar Regulas 25. panta 3. punktu dalībvalstīm nav pienākuma atzīt vai izpildīt nolēmumu par maksātnespējas procedūras norisi un izbeigšanu, kas ierobežo personisko brīvību vai pasta noslēpumu.

33 Otrkārt, saskaņā ar Regulas 26. pantu visas dalībvalstis var atteikties atzīt citā dalībvalstī sāktas maksātnespējas procedūras vai izpildīt nolēmumus saistībā ar šādām procedūrām, ja šādas atzīšanas vai izpildīšanas sekas būtu nepārprotami pretrunā šīs valsts sabiedriskajai kārtībai, it īpaši tās pamatprincipiem vai indivīda konstitucionālajām tiesībām un brīvībām.

34 Attiecībā uz otru neatzīšanas iemeslu Tiesa Briseles konvencijas sakarā jau ir nospriedusi, ka šīs konvencijas 27. panta 1. punktā minētās klauzulas par sabiedrisko kārtību izmantošana — jo tā rada šķērsli tās pamatmērķu, proti, atvieglot spriedumu brīvu apriti, īstenošanai — var tikt izmantota tikai īpašos gadījumos (2000. gada 28. marta spriedums lietā C-7/98 *Krombach*, *Recueil*, I-1935. lpp., 19. un 21. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 62. punkts). Judikatūra par šīs konvencijas 27. panta 1. punktu ir izmantojama, lai interpretētu Regulas 26. pantu (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 64. punkts).

35 Tieši ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāatbild uz iesniedzējtiesas uzdotajiem jautājumiem.

36 Šajā lietā nav strīda par to, ka *MG Probud* juridiskā adrese atrodas Polijā un ka Polijas tiesa ar 2005. gada 9. jūnija nolēmumu šo sabiedrību atzina par maksātnespējīgu.

37 No Regulas 3. panta 1. punkta izriet, ka sabiedrību gadījumā juridisko adresi uzskata par galveno interešu centru, ja nav pierādījumu pretējam. Šajā sakarā Tiesa ir precizējusi, ka vienkāršu Kopienas likumdevēja paredzētu pieņēmumu par kādas sabiedrības juridisko adresi var noraidīt tikai tad, ja no trešām personām objektīviem un pārbaudāmiem faktiem var konstatēt tādas faktiskas situācijas esamību, kas atšķiras no tās situācijas, uz kādu norāda minētās juridiskās adreses atrašanās vieta (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 34. punkts). Tāds it īpaši var būt gadījums ar sabiedrību, kas neveic nekādu darbību tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir tās juridiskā adrese. Savukārt, ja sabiedrība veic savu darbību tās dalībvalsts teritorijā, kurā ir tās juridiskā adrese, tas, ka citā valstī dibināta mātes sabiedrība var kontrolēt vai kontrolē tās ekonomisko rīcības brīvību, nav pietiekams pamats, lai noraidītu Regulā paredzēto pieņēmumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 37. punkts).

38 Taču, tā kā Tiesas rīcībā esošajos lietas materiālos nav neviena pierādījuma, kas apšaubītu Regulas 3. panta 1. punktā paredzēto pieņēmumu, ir jāpieņem, ka *MG Probud* galveno interešu centrs atrodas Polijā.

39 Atbilstoši Regulas 1. panta 1. punktam maksātnespējas procedūrām, kurām piemērojama šī regula, ir jāizpilda četri nosacījumi. Tām ir jābūt kolektīvām maksātnespējas procedūrām, kuru pamatā ir parādnieka maksātnespēja, kā rezultātā vismaz daļēji tiek atsavināta parādnieka manta un tiek iecelts likvidators. Minētās procedūras ir uzskaitītas Regulas A pielikumā, un likvidatoru saraksts ir iekļauts Regulas C pielikumā (iepriekš minētais spriedums lietā *Eurofood IFSC*, 46. un 47. punkts).

40 Tā kā attiecībā uz *MG Probud* sāktā maksātnespējas procedūra ir minēta Regulas A pielikumā, saskaņā ar šīs regulas 3. pantu Polijas tiesām ir piekritība sākt galveno maksātnespējas procedūru un pieņemt jebkādus nolēmumus par tās norisi, kā arī izbeigšanu. Turklāt atbilstoši Regulas 4. pantam minētajai maksātnespējas procedūrai un tās sekām ir piemērojami Polijas tiesību akti.

41 Turklāt Polijas tiesas ieceltais likvidators — ar nosacījumu, ka viņš ir iekļauts Regulas C pielikumā, — var saskaņā ar tās 18. pantu īstenot visas ar Polijas tiesību aktiem viņam uzticētās pilnvaras, tostarp pārvietot parādnieka aktīvus ārpus tās dalībvalsts teritorijas, kurā tie atrodas.

42 Kā norādīja vairāki ieinteresētie lietas dalībnieki, kuri Tiesā bija iesnieguši rakstveida apsvērumus, šajā gadījumā nebija uzsākta neviena sekundārā procedūra un pamata

lietā nav piemērojams neviens Regulas 5.–15. pantā paredzētais izņēmums un it īpaši neviens no iesniedzējtiesas *expressis verbis* norādītajiem izņēmumiem, kuri minēti Regulas 5. un 10. pantā.

43 Ņemot to vērā un tādēļ, ka jebkurai galvenajai maksātnespējas procedūrai ir jāpiešķir vispārēja piemērojamība, Polijā sāktā maksātnespējas procedūra attiecas uz visiem *MG Probud* aktīviem, ieskaitot tos, kuri atrodas Vācijā, un Polijas tiesību akti nosaka ne tikai maksātnespējas procedūras sākšanu, bet arī tās norisi, kā arī izbeigšanu. Šajā sakarā šie tiesību akti ir uzskatāmi par tādiem, kuri reglamentē to aktīvu likteni, kuri atrodas citās dalībvalstīs, kā arī maksātnespējas procedūras ietekmi uz pasākumiem, kuri var attiekties uz šiem aktīviem.

44 Tā kā grozītais Polijas 2003. gada 28. februāra likums par maksātnespēju un sanāciju pēc maksātnespējas procedūras sākšanas nepieļauj pret parādnieku sākt izpildes procedūras, kuras attiecas uz maksātnespējas masā ietilpstošiem aktīviem, Vācijas kompetentās iestādes, atsaucoties uz Vācijas tiesībām, nedrīkstēja uzdot veikt izpildes pasākumus attiecībā uz Vācijā esošajiem *MG Probud* aktīviem.

45 Kā izriet no Regulas 16. un 17. panta, Polijā pieņemtais nolēmums par maksātnespējas procedūras sākšanu ir automātiski atzīstams visās citās dalībvalstīs, bez jebkādām citām formalitātēm un ar visām tām sekām, kuras tam ir piešķīris Polijas likums.

46 Turklāt tiktāl, ciktāl neviens Tiesā iesniegtajos lietas materiālos esošs pierādījums neļauj secināt, ka pastāv kāds no šī sprieduma 32. un 33. punktā minētajiem neatzīšanas iemesliem, Vācijas tiesai, kurā tika ierosināta lieta, bija jāatzīst ne vien Polijas kompetentas tiesas pieņemts nolēmums par maksātnespējas procedūras sākšanu, bet arī jebkādi citi saistībā ar šo procedūru pieņemti nolēmumi, un tādējādi tā nevarēja iebilst pret to izpildi saskaņā ar Briseles konvencijas 31.–51. pantu.

47 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdotajiem jautājumiem jāatbild šādi: Regula, it īpaši tās 3., 4., 16., 17. un 25. pants, ir interpretējama tādējādi, ka tādā gadījumā, kāds ir pamata lietā, pēc galvenās maksātnespējas procedūras sākšanas vienā dalībvalstī citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā nav sākta sekundārā maksātnespējas procedūra, ir pienākums, ja vien nav piemērojams kāds no Regulas 25. panta 3. punktā un 26. pantā minētajiem neatzīšanas iemesliem, atzīt un izpildīt visus saistībā ar šo galveno maksātnespējas procedūru pieņemtos nolēmumus un tādējādi tām nav tiesību, atsaucoties uz šīs citas dalībvalsts tiesību aktiem, uzdot veikt izpildes pasākumus attiecībā uz šīs citas dalībvalsts teritorijā esošajiem par maksātnespējīgu atzītā parādnieka aktīviem, ja to nepieļauj procedūras sākšanas valsts tiesību akti un ja nav izpildīti nosacījumi, kuri ir jāievēro, lai piemērotu Regulas 5. un 10. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām, it īpaši tās 3., 4., 16., 17. un 25. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tādā gadījumā, kāds ir pamata lietā, pēc galvenās maksātnespējas procedūras sākšanas vienā dalībvalstī citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā nav sākta sekundārā maksātnespējas procedūra, ir pienākums, ja vien nav piemērojams kāds no Regulas 25. panta 3. punktā un 26. pantā minētajiem neatzīšanas iemesliem, atzīt un izpildīt visus saistībā ar šo galveno maksātnespējas procedūru

pieņemtos nolēmumus un tādējādi tām nav tiesību, atsaucoties uz šīs citas dalībvalsts tiesību aktiem, uzdot veikt izpildes pasākumus attiecībā uz šīs citas dalībvalsts teritorijā esošajiem par maksātnespējīgu atzītā parādnieka aktīviem, ja to nepieļauj procedūras sākšanas valsts tiesību akti un ja nav izpildīti nosacījumi, kuri ir jāievēro, lai piemērotu minētās regulas 5. un 10. pantu.

[Paraksti]